

[Erhard Jakobsen]

Erhard Jakobsen (CD):

Uden at ville påtage mig at give nogen bedømmelse af, hvilke ting der har haft mest betydning her i dag, har jeg på fornemmelsen, at der er én ting, der vil få varige konsekvenser, og det er det, der i dag er sket for fremskridtspartiets vedkommende. Jeg har en tydelig fornemmelse af, at nu står fremskridtspartiet ved en korsvej. Enten kører man videre, som hr. Svend Andersen (Rosk. a.) har gjort det i dag, eller også går man i den retning, som hr. Jørgen Junior antydede, og der er pokker til forskel, om man gør det ene eller det andet. Nu kommer sommerferien, og der er tid til at tænke det igennem.

Jeg vil dybt beklage, hvis fremskridtspartiet efter sommerferien kører videre i hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s spor. Det vil være beklageligt. Og hvis man gør det, må vi så blive fri for, at fremskridtspartiet rundt i landet pudser martyrglorien og siger, at det er de andre, der ikke vil forhandle. Hr. Svend Andersen (Rosk.a.) sagde ganske klart: man skal ikke komme og tage os med, for der er ikke noget at forhandle om, hvis man vil sådan og sådan. Det blev sagt i dag, og det vil blive husket af de andre partier. Det er der naturligvis ingen tvivl om.

Må jeg sige til statsministeren, at det er måske netop typisk for både statsministerens og udenrigsministerens måde at behandle danske og udenlandske forhold på, at når NATO i den højeste forsamling opfordrer til at lave nye forsvarspolitiske foranstaltninger og et parti her i landet siger: var det ikke en idé, om vi allerede nu fulgte det, så taler statsministeren om den daglige politiske strid, man skal hæve sig over. Hvordan kan man kalde det den daglige politiske strid, når NATO træffer nye foranstaltninger, ønsker en ny plan? For mig er det, NATO her går ind for, højt hævet over, at nogle partier i et af de mindste lande går hen og laver et forlig, vel at mærke, hvis man kan konstatere, at disse forligspartier er parate til at ændre forliget under hensyn til, at der er nye forudsætninger. Det, jeg gerne vil have slået fast – og det skal vi da nok gennem de fire partier, som måske ikke er så ynkelige endda, få fastslået – er: hvem er det, der ikke ønsker at følge NATO i denne politik? Jeg gentager min formodning om, at det nok kun er socialdemokratiet og måske endda kun SV, altså

venstrefløjen inden for socialdemokratiet – jeg kommer til SHs og SVs specielle stilling lidt senere. Det er mig uforståeligt, at landets statsminister efter lige at være vendt hjem fra NATO-forhandlinger kommer og lader, som om det er sådan nogle daglige politiske stridsspørgsmål. Nej, det er det største af alle spørgsmål, det er Danmarks sikkerhed. Det kommer først, fremfor alt det andet. Og der er ikke partitaktik eller noget som helst i det. Der er bare tale om: er det meningen, at vi skal prøve at indarbejde os efter NATOs retningslinjer, eller skal vi altid indtage en sørgelig særstilling ved at ligge i bunden? Det er det, der er problemet, og vi ønsker gerne at få fastslået, hvem det er, der ikke vil.

Afrikapolitikken. Her træder tydeligere og tydeligere klart frem en skillelinje i dette høje ting. Statsministerens udtryk om, at afrikanernes bestræbelser skal slå igennem, er et godt udtryk. Det er meget træffende. Man kan roligt kalde det slå igennem, for det er det, der sker. Der sker ingen forhandling, der sker ingen overvejelse. Der sker magtkamp og magtkamp og magtkamp, og der sker udenlandske stormagters misbrug af denne magtkamp i deres egen interesse. Det er, hvad der sker. Alle andre end Europa har inddraget Afrika i deres overvejelser. Alle andre end EF har gjort det. Nu begynder nogle EF-lande også, og da er vi nogle, der vil sige: følg hellere Frankrigs og nu senest Englands eksempel, men lad os i hvert fald ikke følge hollændernes og belgiernes eksempel. Der er ikke noget, der tyder på, at det er ad den vej, man redder menneskeliv og får noget som helst ud af det.

Men statsministeren skal bare vide, at der her i tinget er et øjensynlig stigende antal medlemmer, der er yderst skeptiske over for det, man kalder regeringens Afrikapolitik. Man skal sige ærligt til vælgerne her i landet, at man har ikke alle bag sig, og man skal også sige det ude omkring. Man må ikke sige, at det er noget, et enigt folketing står bag ved, for det gør ganske givet et enigt folketing ikke. At regeringen har visse bemyndigelser som regering, erkender vi, men regeringen skal bare vide, hvordan situationen er, og dermed også selv vide at trække grænserne, så man ikke vover sig ud i en situation, hvor splittelsen skal komme alt for tydeligt frem.